GEOGRAFIA DE PTOLOMEU

Autor:
Data de publicació: 20-12-2013

Salta a la navegacióSalta a la cerca

La geografia de Ptolemeu en una traducció llatina de 1411 de Jacobus Angelus amb 27 mapes de Claus Swart.

La Geografia (grec: ?????????? ????????, Ge?graphik? Hyph?g?sis, lit. "Orientació geogràfica"), també coneguda pels seus noms llatins com la Geografia i la Cosmografia, és un gazetteer, un atles i un tractat sobre cartografia, compilant el coneixement geogràfic de la geografia. Imperi Romà del segle II. Originalment escrita per Claudi Ptolemeu en grec a Alexandria al voltant de 150 dC, l'obra va ser una revisió d'un atles ara perdut per Marí de Tir utilitzant butlletins romans i perses addicionals i nous principis. [1] La seva traducció a l'àrab al segle IX i al llatí el 1406 va ser molt influent en el coneixement geogràfic i les tradicions cartogràfiques del califat medieval i l'Europa renaixentista.

Contingut

Manuscrits
Les versions de l'obra de Ptolemeu en l'antiguitat eren probablement atles propis amb mapes adjunts, encara que alguns estudiosos creuen que les referències als mapes en el text eren addicions posteriors.

No hi ha manuscrit grec de la Geografia des de principis del segle XIII. [2] Una carta escrita pel monjo bizantí Maximus Planudes registra que en va buscar una per al monestir de Chora l'estiu de 1295; [3] un dels primers textos supervivents podria haver estat un dels que després va reunir. [4] A Europa, els mapes de vegades es redibuixaven utilitzant les coordenades proporcionades pel text,[5] com Planudes es va veure obligat a fer.[3] Escribes i editors posteriors podien copiar aquests nous mapes, com va fer Atanasi per a l'emperador Andrònic II Paleòleg. [3] Els tres primers textos supervivents amb mapes són els de Constantinoble (Istanbul) basats en l'obra de Planudes. [a]

La primera traducció llatina d'aquests textos va ser feta el 1406 o 1407 per Jacobus Angelus a Florència, Itàlia, sota el nom de Geographia Claudii Ptolemaei. [12] No es creu que la seva edició tingués mapes,[13] tot i que Manuel Chrysoloras havia donat a Palla Strozzi una còpia grega dels mapes de Planudes a Florència el 1397. [14]

Llista de manuscrits

Repositori i número de col·leccióDatarMapesImatge

Biblioteca Vaticana, Iva. Gr. 191[15]
segles xii-xiii
No hi ha mapes existents

Biblioteca de la Universitat de Copenhaguen, Fragmentum Fabricianum Graecum 23[15]
segle xiii
Fragmentari; originalment mundial i 26 regionals

Biblioteca Vaticana, Urbinas Graecus 82[15]
segle xiii
El món i 26 regionals

Biblioteca del Sultà d'Istanbul, Seragliensis 57[15]
segle xiii
El món i 26 regionals (mal conservats)

Biblioteca Vaticana, Iva. Gr. 177[15]
segle xiii
No hi ha mapes existents

Biblioteca Laurentiana, Plut. 28.49[15]
segle xiv
Originalment mundial, 1 Europa, 2 Àsia, 1 Àfrica, 63 regionals (65 mapes existents)

Biblioteca Nacional de France, Gr. Supp. 119[15]
segle xiv
No hi ha mapes existents

Biblioteca Vaticana, Iva. Gr. 178[15]
segle xiv
No hi ha mapes existents

Biblioteca Britànica, Burney Gr. 111[15]
segles xiv-xv
Mapes derivats de Florència, Plutó 28.49

Biblioteca Bodleiana, 3376 (46)-Qu. Catal. i (grec), Bacallà. Seld. 41[15]

segle xv
No hi ha mapes existents

Biblioteca Vaticana, Pal. Gr. 388[15]
segle xv
World and 63 regional No existent

Biblioteca Laurentiana, Plutó 28.9 (i manuscrit relacionat 28.38)[15]
segle xv
No hi ha mapes existents

Biblioteca Marciana, Gr. 516[15]
segle xv
Originalment mundial i 26 regionals (mapa del món, 2 mapes i 2 mapes mig desapareguts)

Biblioteca Vaticana, Pal. Gr. 314[15]
segle xiii
No hi ha mapes existents; Escrit per Michael Apostolios a Creta

Biblioteca Britànica, Harley MS 3686
segle xiii

Biblioteca Huntington, Còdex Wilton [16]
segle xiii
Un món, deu d'Europa, quatre d'Àfrica i dotze d'Àsia, elegantment acolorit i il·luminat amb or cremat.

Contingut
La Geografia consta de tres seccions, dividides en 8 llibres. El llibre I és un tractat sobre cartografia, que descriu els mètodes utilitzats per reunir i ordenar les dades de Ptolemeu. Des del llibre II fins al començament del llibre VII, un gasofil proporciona valors de longitud i latitud per al món conegut pels antics romans (l'ecumè). La resta del llibre VII proporciona detalls sobre tres projeccions que s'utilitzaran per a la construcció d'un mapa del món, que varia en complexitat i fidelitat. El llibre VIII constitueix un atles de mapes regionals. Els mapes inclouen una recapitulació d'alguns dels valors donats anteriorment en l'obra, que estaven destinats a ser utilitzats com a subtítols per aclarir el contingut del mapa i mantenir la seva precisió durant la còpia.

Tractat cartogràfic
Els mapes basats en principis científics s'havien fet a Europa des de l'època d'Eratòstesia al segle III aC. Ptolemeu va millorar el tractament de les projeccions de mapes. [17] Va proporcionar instruccions sobre com crear els seus mapes a la primera secció de l'obra.

Nomenclàtor
La secció de l'obra de Ptolemeu proporcionava coordenades de latitud i longitud per a tots els llocs i característiques geogràfiques de l'obra. La latitud s'expressava en graus d'arc des de l'equador, el mateix sistema que s'utilitza ara,

encara que Ptolemeu utilitza fraccions de grau en lloc de minuts d'arc. [18] El seu primer meridià, de 0 longitud, corria a través de les Illes Afortunades, la terra més occidental registrada,[19] al voltant de la posició d'El Hierro a les Illes Canàries. [20] Els mapes abastaven 180 graus de longitud des de les Illes Afortunades a l'Atlàntic fins a la Xina.

Ptolemeu era conscient que Europa només coneixia una quarta part del món. [Cal citació]

Atles

El treball de Ptolemeu incloïa un únic mapamundi gran i menys detallat i després mapes regionals separats i més detallats. Els primers manuscrits grecs compilats després del redescobriment del text per part de Maximus Planudes tenien fins a 64 mapes regionals. [b] L'estàndard establert a Europa Occidental va arribar a ser 26: 10 mapes europeus, 4 mapes africans i 12 mapes asiàtics. Ja en la dècada de 1420, aquests mapes canònics es van complementar amb mapes regionals extra-ptolemaics que representaven, per exemple, Escandinàvia.

Galeria d'imatges

El mapamundi de Ptolemeu, que inclou els països de "Serica" i "Sinae" (Cattigara) a l'extrem dret més enllà de l'illa de "Taprobane" (Sri Lanka) i la "Aurea Quersonès" (península malaia).

1r Mapa d'Europa
Les illes d'Albion i Hibernia

2n Mapa d'Europa
Hispania Tarraconensis, Baetica i Lusitania

3r Mapa d'Europa
Gallia Lugdunensis, Narbonensis i Belgica

4t Mapa d'Europa
Gran Alemanya i Península de Cimbric

5è Mapa d'Europa
Rhaetia, Vindelicia, Noricum, Pannònia, Il·líria, Líburnia i Dalmàcia

6è Mapa d'Europa
Itàlia i Còrsega

7è Mapa d'Europa
Les illes de Sardenya i Sicília

8è Mapa d'Europa
Sarmatia a Europa

IDC Mapa d'Europa
Dàcia, Mèsia i Tràcia

10è Mapa d'Europa
Macedònia, Acaia, el Peloponès i Creta

1r mapa d'Àfrica
Mandarina i Mauritània Cesària

Segon mapa d'Àfrica

3r Mapa d'Àfrica
Cirenaica, Marmarica, Líbia, Baix Egipte i Tebaid

4t Mapa d'Àfrica
Nord, Oest, Est i Àfrica Central

1r mapa d'Àsia
Bitínia i Pont, Àsia, Lícia, Pamfília, Galàcia, Capadòcia, Cilícia i Armènia Menor

2n Mapa de sarmatia asiàtica d'Àsia

3r Mapa d'Àsia
Colchis, Ibèria, Albània i Gran Armènia

4t Mapa d'Àsia
Xipre, Síria, Palestina/Judea, Aràbia Petrea i Deserta, Mesopotàmia i Babilònia

5è Mapa d'Àsia
Assíria, Susiana, Mitjans de Comunicació, Pèrsia, Hyrcania, Pàrtia i Carmania Deserta

6è Mapa d'Àsia
Aràbia Felix i Carmania Deserta

7è Mapa d'Àsia
Escítia dins d'Imaus, Sogdiana, Bactriana, Margiana i el Sacae

8è Mapa d'Àsia
Escítia més enllà d'Imaus i Serica

IX Mapa d'Àsia
Ariana, Drangiana, Gedrosia, Aracòsia i Paropanisus

10è Mapa d'Àsia
Índia dins del Ganges

11è Mapa d'Àsia
Índia més enllà del Ganges, el quersonès d'or, el Magnus Sinus i el Sinae

12è Mapa d'Àsia
Taprobana

Història

Antiguitat

El tractat original de Marí de Tir que va formar la base de la geografia de Ptolemeu s'ha perdut completament. Un mapamundi basat en Ptolemeu es va mostrar a Augustodunum (Autun, França) en l'època romana tardana. [22] Pappus, escrivint a Alexandria al segle IV, va produir un comentari sobre la geografia de Ptolemeu i la va utilitzar com a base de la seva (ara perduda) corografia de l'ecumè. [23] Escriptors i matemàtics imperials posteriors, però, semblen haver-se limitat a comentar el text de Ptolemeu, en lloc de millorar-lo; els registres supervivents en realitat mostren una fidelitat decreixent a la posició real. No obstant això, els estudiosos bizantins van continuar aquestes tradicions geogràfiques durant tot el període medieval. [24]

Mentre que geògrafs grecoromans anteriors com Estrabó i Plini el Vell van demostrar una reticència a confiar en els relats contemporanis de mariners i comerciants que van utilitzar àrees distants de l'oceà Índic, Marí i Ptolemeu traeixen una receptivitat molt més gran a incorporar la informació rebuda d'ells. [25] Per exemple, Grant Parker argumenta que

seria molt inversemblant per a ells haver construït el golf de Bengala tan exactament com ho van fer sense els relats dels mariners. [25] Quan es tracta del relat de la quersonesa d'or (és a dir, la península malaia) i el sin Magnus (és a dir, el golf de Tailàndia i el mar de la Xina Meridional), Marí i Ptolemeu van confiar en el testimoni d'un mariner grec anomenat Alexandros, que va afirmar haver visitat un lloc de l'extrem oriental anomenat "Cattigara" (molt probablement Oc Eo, Vietnam, el lloc de l'Antonine desenterrada. Béns romans de l'era i no gaire lluny de la regió de Jiaozhi al nord del Vietnam, on les antigues fonts xineses afirmen que diverses ambaixades romanes van desembarcar per primera vegada en els segles II i III). [26][27][28][29]

Medieval Islam
Vegeu també: Geografia i cartografia a l'Islam medieval

La tribu Amir de Bani Bu Ali, el probable Bliulaie del mapa de Ptolemeu.

Els cartògrafs musulmans utilitzaven còpies de l'Almagest i la geografia de Ptolemeu al segle IX. [30] En aquell moment, a la cort del califa al-Ma?m?m, al-Khw?razm? va compilar el seu Llibre de la Representació de la Terra que imitava la geografia[31] en proporcionar les coordenades per a 545 ciutats i mapes regionals del Nil, l'illa de la joia, el mar de les tenebres i el mar d'Azov. [31] Una còpia de 1037 d'aquests són els primers mapes existents de terres islàmiques. [32] El text afirma clarament que al-Khw?razm? estava treballant a partir d'un mapa anterior, encara que això no podria haver estat una còpia exacta de l'obra de Ptolemeu: el seu primer meridià estava a 10° a l'est de Ptolemeu, afegeix alguns llocs, i les seves latituds difereixen. [31] C.A. Nallino suggereix que l'obra no es basava en Ptolemeu, sinó en un mapamundi derivat,[33] presumiblement en siríac o àrab. [31] El mapa acolorit d'al-Ma?m?m construït per un equip que incloïa al-Khw?razm? va ser descrit per l'enciclopædista persa al-Mas??d? al voltant del 956 com a superior als mapes de Marí i Ptolemeu,[34] probablement indicant que va ser construït seguint principis matemàtics similars. [35] Incloïa 4530 ciutats i més de 200 muntanyes.

Tot i començar a compilar nombrosos butlletins de llocs i coordenades en deute amb Ptolemeu,[36] els estudiosos musulmans no van fer gairebé cap ús directe dels principis de Ptolemeu en els mapes que han sobreviscut. [30] En canvi, van seguir les modificacions d'al-Khw?razm? i la projecció ortogonal defensada pel tractat de Suhr?b de principis del segle X sobre les Meravelles dels Set Climes fins al final de l'habitatge. Els mapes supervivents de l'època medieval no es van fer d'acord amb els principis matemàtics. El mapamundi del Llibre de curiositats del segle XI és el mapa més antic que es conserva del món musulmà o cristià que inclou un sistema de coordenades geogràfiques, però el copista sembla no haver entès el seu propòsit, començant-lo des de l'esquerra utilitzant el doble de l'escala prevista i després (aparentment adonant-se del seu error) renunciant a la meitat. [37] La seva presència suggereix fortament l'existència de mapes anteriors, ara perduts, que havien estat derivats matemàticament a la manera de Ptolemeu,[32] al-Khw?razmi, o Suhr?b. Hi ha informes supervivents d'aquests mapes. [36]

La geografia de Ptolemeu va ser traduïda de l'àrab al llatí a la cort del rei Roger II de Sicília al segle XII.[38] No obstant això, no ha sobreviscut cap còpia d'aquesta traducció.

Renaixement
Més informació: Mapa de Waldseemüller, relacions sinoromanes, relacions indoromanes, europeus a la Xina medieval i cronologia de l'exploració europea d'Àsia

El text grec de la geografia va arribar a Florència des de Constantinoble al voltant de 1400 i va ser traduït al llatí per Jacobus Angelus de Scarperia al voltant de 1406. [12] La primera edició impresa amb mapes, publicada el 1477 a Bolonya, també va ser el primer llibre imprès amb il·lustracions gravades. [39][40] Moltes edicions seguien (més sovint utilitzant xilografia en els primers dies), algunes seguint versions tradicionals dels mapes, i altres actualitzant-les. Una edició impresa a Ulm el 1482 va ser la primera impresa al nord dels Alps. També el 1482, Francesco Berlinghieri va imprimir la primera edició en italià vernacle.

Ptolemeu havia cartografiat el món sencer des de les Fortunatae Insulae (Cap Verd[41] o Illes Canàries) cap a l'est fins a la riba oriental del Magnus Sinus. Aquesta part coneguda del món estava formada en 180 graus. En el seu extrem est Ptolemeu va col·locar Serica (la Terra de la Seda), el Sinarum Situs (el Port dels Sinae), i l'empori de Cattigara. En el mapamundi de 1489 d'Henricus Martellus, que es basava en el treball de Ptolemeu, Àsia va acabar en el seu punt sud-est en un cap, el cap de Cattigara. Cattigara va ser entesa per Ptolemeu com un port al Sinus Magnus, o Gran Golf, el golf real de Tailàndia, a vuit graus i mig al nord de l'Equador, a la costa de Cambodja, que és on el va localitzar al seu cànon de ciutats famoses. Va ser el port més oriental al qual s'arribava mitjançant el comerç marítim des del món grecoromà fins a les terres de l'Extrem Orient. [42] A la geografia més tardana i més coneguda de Ptolemeu, es va cometre un error d'escriba i Cattigara es trobava a vuit graus i mig al sud de l'equador. En mapes ptolemaics, com el de Martellus, Catigara es trobava a la riba més oriental del Mare Indicum, a 180 graus a l'est del cap De Sant Vicenç, a causa de l'error d'escriba, vuit graus i mig al sud de l'equador. [43]

Catigara també es mostra en aquest lloc en el mapamundi de Martin Waldseemüller de 1507, que va seguir la tradició de Ptolemeu. La informació de Ptolemeu va ser malinterpretada de manera que la costa de la Xina, que hauria d'haver estat representada com a part de la costa de l'est d'Àsia, va ser falsament feta per representar una costa oriental de l'oceà Índic. Com a resultat, Ptolemeu implicava més terra a l'est del meridià 180 i un oceà més enllà. El relat de Marco Polo sobre els seus viatges a l'est d'Àsia descriu terres i ports marítims en un oceà oriental aparentment desconegut per Ptolemeu. La narrativa de Marco Polo va autoritzar les extenses addicions al mapa ptolemaic que es mostra al globus de 1492 de Martin Behaim. El fet que Ptolemeu no representés una costa oriental d'Àsia va fer admissible que Behaim estengués aquest continent molt a l'est. El globus terraqüi de Behaim va situar el Mangi i Cathay de Marco Polo a l'est del meridià 180 de Ptolemeu, i la capital del Gran Khan, Cambaluc (Pequín), en el paral·lel 41 de latitud a aproximadament 233 graus est. Behaim va permetre 60 graus més enllà dels 180 graus de Ptolemeu per al continent asiàtic i 30 graus més a la costa est de Cipangu (Japó). Cipangu i el continent asiàtic es van situar a només 90 i 120 graus, respectivament, a l'oest de les Illes Canàries.

El Codex Seragliensis va ser utilitzat com a base d'una nova edició de l'obra el 2006. [11] Aquesta nova edició es va utilitzar per "descodificar" les coordenades de Ptolemeu dels llibres 2 i 3 per un equip interdisciplinari de TU Berlin, presentades en publicacions el 2010[44] i 2012. [45][46]

Influència sobre Cristòfor Colom

Cristòfor Colom va modificar encara més aquesta geografia utilitzant 53 i 2/3 milles catalanes com la longitud d'un grau en lloc del grau més llarg de Ptolemeu, i adoptant la longitud de Marí de Tir de 225 graus per a la costa est del Magnus Sinus. Això va donar lloc a un considerable avanç cap a l'est de les longituds donades per Martin Behaim i altres contemporanis de Colom. Per algun motiu desconegut Colom va raonar que les longituds de l'est d'Àsia i Cipangu respectivament eren d'uns 270 i 300 graus més cap a l'est, o 90 i 60 graus a l'oest de les Illes Canàries. Va dir que havia navegat 1100 llegües de les Canàries quan va trobar Cuba el 1492. Aquí va ser aproximadament on va pensar que es trobaria la costa de l'est d'Àsia. Sobre aquesta base de càlcul va identificar Hispaniola amb Cipangu, que esperava trobar en el viatge d'anada a una distància d'unes 700 llegües de les Canàries. Els seus viatges posteriors van donar lloc a una major exploració de Cuba i en el descobriment d'Amèrica del Sud i Central. Colom quan va navegar fins l'Orinoco.. va dir: "una illa no pot tenir unes muntanyes tant altes que alimentin aquest riu.." considerant, l'Amèrica del Sud, com un gran continent és a dir: un Nou Món, donant-li el nom de Mundus Novus o Terra de la Santa Creu; però com a resultat del seu quart viatge, aparentment la va considerar idèntica a la gran península de l'Alta Índia (Índia Superior) representada per Behaim - el Cap de Cattigara. Aquesta sembla ser la millor interpretació del mapa d'esbossos realitzat per Alessandro Zorzi sduint per consell de Bartomeu Colom (germà de Cristòfol) al voltant de 1506, que porta una inscripció que diu que segons l'antic geògraf Marí de Tir i Cristòfor Colom la distància des del cap de Sant Vicenç a la costa de Portugal fins a Cattigara a la península de l'Índia Superior era de 225 graus, mentre que segons Ptolemeu la mateixa distància era de 180 graus. [47]

Primers imperis otomans moderns

Abans del segle XVI, el coneixement de la geografia a l'Imperi Otomà era limitat en el seu abast, sense gairebé accés a les obres d'erudits islàmics anteriors que van substituir Ptolemeu. La seva geografia seria de nou traduïda i actualitzada amb comentaris a l'àrab sota Mehmet II, que va encarregar obres a l'erudit bizantí George Amiroutzes el 1465 i a l'humanista florentí Francesco Berlinghieri el 1481. [48][49]

Error de longituds i mida de la Terra
Hi ha dos errors relacionats:[50]

Tenint en compte una mostra de 80 ciutats entre les 6345 llistades per Ptolemeu, aquelles que són identificables i per a les quals podem esperar una millor mesura de distància ja que eren ben conegudes, hi ha una sobreestimació sistemàtica de la longitud per un factor 1,428 amb una alta confiança (coeficient de determinació $r^2 = 0,9935$). Aquest error produeix deformacions evidents en el mapamundi de Ptolemeu, per exemple, en el perfil d'Itàlia, que s'estén horitzontalment.
Ptolemeu va acceptar que el conegut ecumè abastava 180° de longitud, però en lloc d'acceptar l'estimació d'Eratòstenes per a la circumferència de la Terra de 252.000 estadis, la redueix a 180.000 estadis, amb un factor d'1,4 entre les dues figures.

Això suggereix que Ptolemeu va redimensionar les seves dades de longitud per encaixar amb una xifra de 180.000 estadis per a la circumferència de la terra, que va descriure com un "consens general". [50] Ptolemeu va redimensionar experimentalment dades obtingudes en molts dels seus treballs sobre geografia, astrologia, música i òptica.

Estadi

L'stadion (plural stadia, grec: ???????; [1] llatinitzat com a estadi), també anglicitzat com stade, era una antiga unitat grega de longitud, que consistia en 600 peus grecs antics (podes).

S'usava per mesurar itineraris, i també la va usar els romans. Un estadi grec equivalia a 600 peus grecs, segons Heròdot, i a 625 peus romans, i una milla romana equivalia a vuit estadis, segons Estrabó.

Aquesta mida es va establir a tota Grècia a partir de la longitud de l'estadi Olímpic a Olímpia, que és de 192 metres, recorreguts a peu des de les columnes d'inici i final de les carreres. Hi va haver certa controvèrsia sobre el valor que realment es va usar i l'exactitud del resultat obtingut. Les mesures que s'han fet mostren que la distància exacta entre el punt de partida i la meta a l'estadi d'Olímpia és de 192'27 metres, i això dona que la mesura del peu olímpic era de 0,3205 metres, cosa que sembla d'acord amb la llegenda que diu que es va usar la mida del peu d'Hèracles per mesurar l'estadi, ja que la mida dels peus dels atletes grecs era inferior.

L'estadi que va usar Eratòstenes per mesurar la circumferència polar de la Terra, es creu que era aproximadament de 185,2 metres (estadi egipci). Si es divideix la circumferència de la terra 40.000.000 metres entre 216.000 segons (60 graus x 60 minuts x 60 segons), el resultat és la mesura d'un estadi, 185 metres. L'estadi àtic mesurava 177'6 metres, segons Tucídides. Els romans en deien stadium i tenia una mesura de 185 metres.

Segons Heròdot, un estadi equivalia a 600 peus grecs (podes). No obstant això, la longitud del peu variava en diferents parts del món grec, i la longitud de l'estadi ha estat objecte d'arguments i hipòtesis durant centenars d'anys. [2][3]

Lev Vasilevich Firsov va fer una determinació empírica de la longitud de l'estadi, que va comparar 81 distàncies donades per Eratòstesenes i Estrabó amb les distàncies de línia recta mesurades pels mètodes moderns, i va fer la mitjana dels resultats. Va obtenir un resultat d'uns 157,7 metres. [2] S'han proposat diverses longituds equivalents, i algunes han estat anomenades. [4] Entre ells hi ha:

Tipus d'estadiLongitud (aproximada)Descripció = 600 peusProposat per

metresiardes

Itinerari

157 m
172 yd
utilitzat per mesurar la distància d'un viatge. [5]
Jean Antoine Letronne, 1816[2]

Olímpic
176 m
192 yd
600 × 294 mm
Carl Ferdinand Friedrich Lehmann-Haupt, 1929[4][6]

Ptolemaic[7] o àtic
185 m
202 yd
600 × 308 mm
Otto Cuntz, 1923; [4][7] D.R. Dicks, 1960[3][8]

Babilònic-persa
196 m
214 yd
600 × 327 mm
Lehmann-Haupt, 1929[4][6]

Fenici-egipci
209 m
229 yd
600 × 349 mm
Lehmann-Haupt, 1929[4][6]

Quina mesura de l'estadi s'utilitza pot afectar la interpretació de textos antics. Per exemple, l'error en el càlcul de la circumferència de la Terra per Eratòsthenes[9] o Posidoni depèn de quin estadi es tria per fer el càlcul.

Des de l'edat mitjana, la paraula estadi s'ha utilitzat com a sinònim del furlong (que és de 220 iardes, equivalent a una vuitena part d'una milla), que és d'origen anglosaxó. [10

Galeria

Còdex Seragliensis GI 57, fol. 134

Escandinàvia al Còdex Zamoyski (c. 1467))

edició impresa de 1535, portada

Impressió del segle XIX en grec (3 volums)

Tabula prima Europa Una de les primeres còpies supervivents del mapa de Ptolemeu del segle II de Gran Bretanya i Irlanda. 2a edició, 1482.

Sebastian Munster, Tabula Sarmatiae, 1571, (Ucraïna)

Sebastian Munster, Tabula Sarmatiae, 1571, invers, (Ucraïna)

Sebastian Munster, Tabula Sarmatiae, 1571, paper del mapa il·luminat (Ucraïna)

Vegeu també

Almagest, l'obra astronòmica de Ptolemeu
Bibliotheca historica
Diodor de Sicília
Geografia i cartografia en l'Islam medieval
Estrabó
Llista dels llibres i manuscrits més cars

Notes

^ Són les Urbanas Graecus 82,[6] el Fragmentum Fabricianum Graecum 23,[7] i el Seragliensis 57. [8] Les Urbanas Graecus solen ser considerades les més antigues[9][10] tot i que alguns argumenten la precedència del manuscrit turc. [11]
^ Per exemple, les il·lustracions per a la British Library, Burney MS 111,[21] la majoria de les quals van ser inserides en una còpia anterior de la Geografia a principis del segle XV.

Cites

^ Berggren (2001)
^ Dilke (1987b), pp. 267–268.
^ Jump up to:un b c Dilke (1987b), pàg.
^ Biblioteca Apostòlica Vaticana. Iva. Gr. 177. Finals del segle XIII
^ Milanesi (1996)
^ Biblioteca Apostòlica Vaticana. Urbinas Graecus 82. Finals del segle XIII
^ Universitetsbiblioteket (Biblioteca Universitària de Copenhaguen). Fragmentum Fabricianum Graecum 23. Finals del segle XIII
^ Biblioteca del Sultà a Istanbul. Còdex Seragliensis GI 57. Finals del segle XIII
^ Dilke (1987b)
^ Diller (1940)
^ Jump up to:un b Stückelberger (2006).
^ Jump up to:un b Àngelus (c. 1406)
^ Clemens (2008), pàg.
^ Edson, Evelyn (30 d'arae, 2007). El mapa del mundo, 1300-1492: la persistència de la tradició i la transformació. Premsa JHU. Isbn 978-0-8018-8589-1.
^ Jump up to:un b c d e f g h i j k l m n Oswald A. W. Dilke, "La culminació de la cartografia grega a Ptolemeu", en J.B Harley i David Woodward, La història de la cartografia, volum 1. Cartografia en l'Europa prehistòrica, antiga i medieval i la Mediterrània. Chicago: Universitat de Chicago Press, 1987, pp. 177-200.
^ [1]
^ Snyder, John (1997-12-05). Aplanar la terra. Universitat de Chicago Press. p. 6. 9780226767475 d'ISBN.
^ Talbert, Richard (2017). Rellotges de sol portàtils romans: l'imperi a la mà. Premsa de la Universitat d'Oxford. pàgines 119-123.
^ Wright (1923)
^ de Grijs, Richard (2017). Una vegada i una altra determinació de la longitud al mar al segle XVII. Publicació IOP. doi:10.1088/978-0-7503-1194-6ch7. Isbn 978-0-7503-1194-6.
^ Imatges del Burney MS 111 a Wikicommons.
^ "Mapa del món de Ptolemeu". www.bl.uk. Consultat el 15-01-2020.
^ Jump up to:un b Dilke (1987a), pàg.
^ Còdex Athous Vatopedinus 655: Afegeix MS 19391, f 19v-20 (Biblioteca Britànica, Londres)
^ Jump up to:un b Parker (2008), pàg.
^ Jove (2001) p. 29.
^ Mawer (2013), p. 38.
^ Suárez (1999), p. 90-92.
^ Yule (1915), p. 52.
^ Jump up to:un b Edson (2004), pp. 61–62.
^ Jump up to:un b c d Rapoport (2008), pàg.
^ Jump up to:un b Rapoport (2008), pàg.
^ Nallino (1939)
^ al-Mas??d?, 33.
^ Rapoport (2008), pàg.
^ Jump up to:un b Rapoport (2008), pàg.
^ Rapoport (2008), pàg.
^ Amari, Michele (1872). "Il Libro di Re Ruggiero ossia la Geografia di Edrisis". Bollettino della Societa Geografica Italiana (7): 1–24. . . Citat a Kahlaoui, Tarek (2018). Creant la Mediterrània: mapes i la imaginació islàmica. Brill.

148. 9789004347380 d'ISBN.
^ Jump up to:un b Landau, David y Parshall, Peter (1996). La impremta renaixentista. Yale. pàgines 241-242. Isbn 978-0-300-06883-2.{{cite book}}: CS1 maint: uses authors parameter (link)
^ Crone, G.R. (desembre de 1964). El llibre està escrit per Theatrum Orbis Terrarum. Una sèrie d'atles en facsímil". Diario Geográfico. 130 (4): 577–578. doi:10.2307/1792324. 1792324 JSTOR.
^ ? Dennis Rawlins (març de 2008). «Los secretos de la geografía de Ptolemeu» (en anglès). DIO - Revista Internacional d'Història Científica. 14: 33. Codi bibcode:2008DIO.... 14...33R. ISSN 1041-5440.
^ J.W. McCrindle, Ancient India tal com va ser descrit per Ptolemeu, Londres, Trubner, 1885, edició revisada per Ramachandra Jain, Nova Delhi, Today & Tomorrow's Printers &Publishers, 1974, p.204: "Pel Gran Golf s'entén el Golf de Siam, juntament amb el mar que s'estén més enllà d'ell cap a la Xina"; Albert Herrmann, "Der Magnus Sinus und Cattigara nach Ptolemaeus", Comptes Rendus du 15me Congrès International de Géographie, Amsterdam, 1938, Leiden, Brill, 1938, tome II, secta IV, Géographie Historique et Histoire de la Géographie, pp.123-8. [2]
^ Paul Schnabel, "Die Entstehungsgeschichte des kartographischen Erdbildes des Klaudios Ptolemaios", Sitzungsberichte der Preussischen Akademie der Wissenschaften: Philosophisch-Historische Klasse, Verlag der Akademie der Wissenschaften, Bd.XIV, 1930, S.214-250, n.b. 239-243; citat a Albert Herrmann, "Sud-est Asiàtic en el mapa de Ptolemeu", Investigació i Progrés: Revisió trimestral de la ciència alemanya, vol. V, no.2, març-abril de 1939, pp.121-127, p.123.
^ Andreas Kleineberg, Christian Marx, Eberhard Knobloch, Dieter Lelgemann, Germania i l'illa de Thule. La descodificació de l'Atles de l'Oikumene de Ptolemeu. Wissenschaftliche Buchgesellschaft, Darmstadt, 2010, ISBN 978-3-534-23757-9.
^ Andreas Kleineberg, Christian Marx, Dieter Lelgemann, Europa in der Geographie des Ptolemaios. La descodificació de l'Atles Oikumene: entre les Òrcades, Gibraltar i els Dinarides. Wissenschaftliche Buchgesellschaft, Darmstadt, 2010, ISBN 978-3-534-24835-3.
^ Christian Marx, Andreas Kleineberg, Die Geographie des Ptolemaios. Geographike Hyphegesis Llibre 3: Europa entre Neva, Don i Mediterrani. epubli, Berlín, 2012, ISBN 978-3-8442-2809-0.
^ "Alberico", vol.IV, c. 169, Florència, Biblioteca Nazionale Centrale, Banco Rari 234; Sebastian Crino, "Esbossos cartogràfics inèdits dels primers anys del descobriment d'Amèrica", Rivista marittima, vol. LXIV, no.9, Suplement, novembre de 1930, p.48, fig.18. Descarregable a: https://www.henry-davis.com/MAPS/Ren/Ren1/304.1.html
^ Casale, Giancarlo (2003). El "descobriment" otomà de l'oceà Índic al segle XVI: l'era de l'exploració des d'una perspectiva islàmica.
^ Brotton, Jerry. Territoris comercials: cartografia del món modern primerenc. p. 101. Arxivat de l'original el 2016-04-06.
^ Jump up to:un b Lucio Russo (2012). "Les longituds de Ptolemeu i la mesura d'Eratòstenes de la circumferència de la Terra" (PDF) Matemàtiques i mecànica de sistemes complexos. 1: 67-79. doi:10.2140/memocs.2013.1.67.

Referències

Ptolemeu. Traduït per Jacobus Angelus (c. 1406), Geographia. (en llatí)
Berggren, J. Lennart &al. (2001), Geografia de Ptolemeu per Ptolemeu, Princeton: Princeton University Press, ISBN 978-0-691-09259-1.
Clemens, Raymond (2008), "Mapes medievals en un context renaixentista: Gregorio Dati", a Talbert, Richard J.A.; Unger, Richard Watson (eds.), Cartografia en l'Antiguitat i l'Edat Mitjana: Perspectives fresques, nous mètodes, Leiden: Koninklijke Brill NV, pp. 237–256
Dilke, Oswald Ashton Wentworth (1987a), "14 · Itineraris i mapes geogràfics en els imperis primerenc i tardà dels romans" (PDF), Història de la Cartografia, vol. I, Chicago: University of Chicago Press, pp. 234-257.
Dilke, Oswald Ashton Wentworth (1987b), "15 · Cartografia en el Imperi Bizantí" (PDF), Història de la Cartografia, vol. I, Chicago: University of Chicago Press, pp. 258-275.
Diller, Aubrey (1940), "Els manuscrits més antics dels mapes ptolemaics", Transaccions de l'Associació Filològica Americana, pp. 62-67.
Edson, Evelyn &al. (2004), Vistes medievals del cosmos, Oxford: Biblioteca Bodleiana, ISBN 978-1-85124-184-2.
al-Mas??d? (1894), "Kit?b al-Tanb?h wa-al-ishr?f", Bibliotheca Geographorum Arabicorum, vol. 8, Leiden: Brill.
Mawer, Granville Allen (2013). "L'enigma de Cattigara". A Nichols, Robert i Martin Woods (Ed.). Mapping Our World: Terra Incognita a Austràlia. Biblioteca Nacional de Austràlia. pp. 38-39. 9780642278098 d'ISBN.
Milanesi, (1996), Un Ptolemeu oblidat: Harley Codex 3686 a la Biblioteca Britànica, Imago Mundi, 48: 43–64, doi:10.1080/03085699608592832.
Nallino, C.A. (1939), "Al-?uw?rism? e il suo rifacimento della Geografia di Tolomeo", Raccolta di scritti editi e inediti, vol. V, Roma: Istituto per l'Oriente, pp. 458–532. (en anglès)
Parker, Grant (2008). La creació de l'Índia romana. Cambridge University Press. Isbn 978-0-521-85834-2.

Peerlings, Robert; Laurentius, Frans; van den Bovenkamp, Jaap (2017), "Les filigranes en les edicions de Roma de la cosmografia de Ptolemeu i més", Quaerendo, Leiden: Koninklijke Brill NV, 47 (3–4):
307–327, doi:10.1163/15700690-12341392.
Peerlings, Robert; Laurentius, Frans; van den Bovenkamp, Jaap (2018), "Noves troballes i descobriments en l'edició de Roma de 1507/8 de la cosmografia de Ptolemeu", Quaerendo, Leiden: Koninklijke Brill NV, 48 (2):
139–162, doi:10.1163/15700690-12341408, S2CID 165379448.
Rapoport, Yossef; et al. (2008), "El llibre de les curiositats i un mapa únic del món", Cartografia en l'antiguitat i l'edat mitjana: perspectives fresques, nous mètodes, Leiden: Koninklijke Brill NV, pp. 121-138.

Stückelberger, Alfred & eds. (2006), Ptolemaios Handbuch der Geographie (Griechisch-Deutsch) [Manual de Ptolemeu sobre Geografia (grec/alemany)], ISBN 978-3-7965-2148-5. (en alemany i grec)
Suárez, Thomas (1999), Cartografia primerenca del sud-est asiàtic, Edicions Periplus, ISBN 978-962-593-470-9.
Wright, John Kirtland (1923), "Notes sobre el coneixement de latituds i longituds a l'edat mitjana" , Isis, V (1):
75–98, doi:10.1086/358121, JSTOR 223599, S2CID 143159033.
Jove, Gary Keith (2001). El comerç oriental de Roma: comerç internacional i política imperial, 31 aC-305 dC. Routledge. Isbn 978-0-415-24219-6.
Yule, Henry (1915). Henri Cordier (ed.). Cathay i el camí èter: ser una col·lecció d'avisos medievals de la Xina, Vol I: Assaig preliminar sobre les relacions sexuals entre la Xina i les nacions occidentals abans del descobriment de la ruta del cap. Vol. 1. Societat Hakluyt.

Més lectura

Berggren, J. Lennart i Jones, Alexander. 2000. Geografia de Ptolemeu: una traducció anotada dels capítols teòrics. Premsa de la Universitat de Princeton. Princeton i Oxford. Isbn 0-691-01042-0.
Blažek, Václav. "Anàlisi etimològica dels topònims de la Descripció de l'Europa Central de Ptolemeu". A: Studia Celto-Slavica 3 (2010): 21–45. Doi: https://doi.org/10.54586/GTQF3679.
Blažek, Václav. "La frontera nord-est del món celta". A: Studia Celto-Slavica 8 (2018):
7–21. Https://doi.org/10.54586/ZMEE3109.
Cosgrove, Dennis. 2003. Apol·lo: una genealogia cartogràfica de la Terra en la imaginació occidental. Premsa de la Universitat Johns Hopkins. Baltimore i Londres.
Gautier Dalché, Patrick. 2009. La Geografia de Ptolemeu a Occident (segle IV-XVI). Terratum Orbis. Participació. Brepols, .
Shalev, Zur i Charles Burnett, eds. Ptolemeu Geografia del Renaixement. Londres; Torí. Institut warburg; Nino Aragno. (A Apèndix: text llatí de la introducció de Jacopo Angeli a la seva traducció de la Geografia, amb traducció a l'anglès de C. Burnett.)
Stevenson, Eduard Luter. Trans. i Ed. 1932. Claudi Ptolemeu: La geografia. Biblioteca Pública de Nova York. Reimpressió: Dover, 1991. Aquesta és l'única traducció completa a l'anglès de l'obra més famosa de Ptolemeu. Malauradament, està entelat per nombrosos errors (vegeu Diller) i els topònims es donen en formes llatinitzades, en lloc del grec original.
Diller, Aubrey (febrer de 1935). "Revisió de la traducció de Stevenson". Isis. 22 (2): 533-539. doi:10.1086/346925. Consultat el 15-07-2007.

Enllaços externs

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a: Geografia (Ptolemeu)

Fonts primàries
Grec

(en grec) Claudii Ptolemaei Geographia, ed. Karl Friedrich August Nobbe, Sumptibus et typis Caroli Tauchnitii, 1843, tom. I (llibres 1-4, faltant p. 126); El 1845, Tom. II (llibres 5-8); El 1845, Tom. III (índexs).

Llatí

(en llatí) La Cosmographie de Claude Ptolemée, manuscrit llatí copiat al voltant de 1411
Geografia, còdex digitalitzat fet a Itàlia entre 1460 i 1477, traduït al llatí per Jacobus Angelus a Somni. També conegut com a còdex valentinus, és el manuscrit més antic dels còdexs amb mapes de Ptolemeu amb les projeccions de donis.
(en llatí) "Cosmographia" / Claudi Ptolemaeu. Traduït al llatí per Jacobus Angelus, i editat per Nicolau Alemany. - Ulm : Lienhart Holle. - 1482. (Biblioteca Nacional de Finlàndia)
(en llatí) Geographia Universalis, Basileae apud Henricum Petrum mense Martio anno M. D. XL. [de Basilea, imprès per Henricus Petrus el mes de març de l'any 1540].
(en llatí) Geographia Cl. Ptolemaei Alexandrini, Venetiis: apud Vincentium Valgrisium, Venezia, 1562.

Italià

(en italià) Geografia ossia descrittione vniuersale della terra partita in due volumi..., In Venetia : appresso Gio. Battista et Giorgio Galignani fratelli, 1598.
(italià) Geografia di Claudio Tolomeo alessandrino, In Venetia : appresso gli heredi di Melchior Sessa, 1599.

Anglès

Geografia de Ptolemeu a LacusCurtius (traducció a l'anglès)
Extractes de Ptolemeu al país dels Seres (Xina) (traducció a l'anglès)
1a edició crítica del Llibre de Geografia 8, d'Aubrey Diller
Geography Books 2.10-6.11 en anglès, amb la majoria de llocs relacionats amb Grècia geolocalitzades, per John Brady Kiesling a ToposText
en rus/anglès, Mapa de ?????????, per Gusev etc.

Material secundari

Ptolemeu el Geògraf
Geografia d'Àsia de Ptolemeu - Problemes seleccionats de la Geografia d'Àsia de Ptolemeu (alemany)
Història de la cartografia incloent una discussió de la Geografia

amagar
Control d'autoritats

General

VIAF

1
2
3
4
5

WorldCat (via VIAF)

Biblioteques nacionals

Espanya
França (dades)
Alemanya
Israel
Estats Units
Austràlia
Grècia
Polònia
Suècia
Vatican

Altre

SUDOC (França)

1
2